

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugaciune pentru binefacerile primite de la Dumnezeu

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Dumnezeule a toata milostivirea si indurarea, Care ai nemasurata mila, nespusa si neajunsa iubire de oameni, cazand acum catre a Ta slava, cu frica si cu cutremur, aduc Tie multumire pentru binefacerile de care m-ai invrednicit pe mine, nevrednicul robul Tau. Te slavesc, Te laud si Te cant ca pe un Domn, Stapan si facator de bine. Si iarasi cazand inaintea Ta, iti multumesc si cu smerenie ma rog nemasuratei si negraitei Tale milostiviri, ca si de acum inainte sa-mi daruiesti faceri de bine, ca sa sporesc in dragostea de Tine si de aproapele meu. Izbaveste-ma de tot raul si necazul. Daruieste-mi liniste. Si ma invredniceste ca in toate zilele vietii mele totdeauna multumire sa-Ti aduc si sa graiesc si sa cant cele preabune Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 21 - 27 AUGUST

Vineri 25 august:

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sâmbătă 26 august:

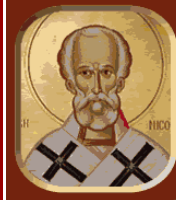
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Duminică 27 august:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 11-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemănatu-s-a Împărăția cerurilor omului împărat care a hotărât să facă socoteala cu slugile sale. Și, începând să facă socoteala, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar, neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și toate câte are, ca să se plătească datoria. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Stăpâne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot! Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și, punând mâna pe el, îl sugruma, zicând: Plătește-mi ce ești dator! Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Mai îngăduiește-mă și îți voi plăti! Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând cele petrecute, s-au întristat foarte mult și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și, mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinurilor până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă fiecare dintre voi nu va ierta greșelile fratelui său, din toată inima. (MATEI 18, 23 - 35)

Ce facem după ce ne-am împartășit?

După dumnezeiasca Euharistie dă laudă și mulțumește drept Domnului, fiindcă te-a învrednicit să te faci părtaș Trupului și Sângelui Lui. Petrece ziua prin fapte vrednice de ea și să ai această zi ca un model și ca un reper pentru tot restul zilelor tale. Să nu rabzi ca restul zilei să întristezi pe îngerul tău, păzitorul sufletului și trupului tău, întorcându-te la relele tale dintâi, ca porcul scaldat la noroiul mocirlei lui, sau precum câinele care se întoarce la vărsătura lui, fiindcă grea va fi întoarcerea ta. Să nu cumva să zici că iarăși mă voi pocăi și iarăși mă voi curăța, fiindcă nu atârnă exclusiv de voința ta pocăința și mântuirea, ci și de voința lui Dumnezeu. Fiindcă la mântuirea omului doi factori contribuie: harul lui Dumnezeu și voința omului. De aceea e de trebuință ca amândoi acești factori să conlucreze, ca să aibă loc împlinirea mântuirii. Așadar mântuirea noastră, neatârând în mod absolut de voința noastră, nu se săvârșește prin dispozițiile noastre, de aceea nici nu putem spune că suntem stăpâni pe mântuirea noastră sau că ori de câte ori ne place nouă putem să ne pocăim și să ne întoarcem de la răutățile noastre la Domnul. Nu, nu! Adevărat că Domnul vrea ca toți să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vinăm. Adevărat și că așteaptă pocăința păcătosului, fiindcă a zis: Nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să fie viu.

Dar îl rabdă pe păcătosul care păcătuiește din neștiință sau pe cel care păcătuiește în cunoștință, dar drept urmare a unei neputințe moralicești și care nu privește cu nepăsare păcatul său, iar nu pe cel care păcătuiește întru cunoștință și care tratează cu indiferență păcatele lui, fiindcă unul ca acesta nu se va pocăi niciodată. Acesta își zidește casa pe temelii nesigure și cugetă în sine că bătrânețea îi va aduce nimicirea patimilor, ridicarea dispozițiilor pentru păcat și o ușoară pregătire pentru pocăință, care îl va duce la mântuire. El cugetă că neputința trupească de a mai păcătui este o cale pentru mântuire! Cât de mult se înșală unii ca aceștia! Cât de departe sunt aceștia de adevăratul duh al creștinismului și, prin urmare, cât de puțin pot fi ei numiți creștini! Dar cât sunt de departe și de adunarea creștinilor! Unii ca aceștia se înșală așteptând pocăința și mântuirea. Fie-le cunoscut acestora că nu este mântuire lor, fiindcă nici pocăința nu va fi. Și iată de ce. Fiindcă ei nu au prețuit creștinismul, ci sunt dintre cei care hulesc împotriva Duhului Sfânt, de vreme ce hula împotriva Duhului Sfânt nu înseamnă numai a vorbi necuviincios despre El și apoi a regreta, ci a rămâne indiferent și nepocăit după ce a păcătuiește. Cel ce nu se pocăiește după păcat nu numai că leapădă dumnezeiasca lege, ci și pe Dătătorul de lege îl înfruntă și îl disprețuiește, socotindu-se pe sine vrednic a da socoteală pentru faptele săvârșite de el.

Pricina înșelării celui ce leapădă pocăința este fie necunoașterea duhului creștinismului și însemnătatea pocăinței - de vreme ce ignoră dogma creștină abate-te de la rău și fă binele și îndemnul fiți sfinți și fiți înțelepți și toate celelalte porunci creștine prin care ne întoarcem la virtute cugetă că Dumnezeu poartă de grijă numai trupurilor și caută ca acestea să fie curățate de murdărie, fiindcă El oricum îi va primi, păcatul lor încetând fie din vreo neputință trupească, fie din vreo altă împiedicare. Că astfel gândesc se arată

din vederile și din cugetele lor, dar mai ales din fraza lor obișnuită: „ne vom pocăi când vom îmbătrâni”. Oare prin aceasta nu vor să arate vremea neputinței lor și a incapacității de a mai păcătui? Așadar nu este oare adevărat că aceștia nu au nici cea mai vagă idee despre viața duhovnicească, nici nu cunosc virtutea cea plăcută lui Dumnezeu, abținerea de la păcate sub orice chip și în orice vreme?, Căci pentru ei abținerea de la păcate nu are în vedere transformarea inimii ori dobândirea virtuții, nevoița de zi cu zi și toate celelalte. Această expunere exactă a ideilor lor despre duhul creștin ne încredințează pe noi și despre adevăr: necunoașterea înțelesului pocăinței.

Aceștia identifică pocăința cu neputința de a mai păcătui, de aceea și socotesc că se află în pocăință dacă nu mai lucrează cele rele, fie aceasta și din neputința, și din incapacitatea de a mai săvârși păcatul, fiindcă nici nu cugetă altfel, precum o dovedesc. Faptul de a confunda pocăința cu neputința de a păcătui, adică a spune că mă voi pocăi când voi îmbătrâni, arată că cel ce o spune nu are cunoștință despre înțelesul pocăinței, fiindcă în vreme ce pocăința purcede din simțire, ei o fac să atârne de voință. Dacă, așadar, vreodată le-ar fi cu puțință să hotărască ei ceea ce nu atârnă de voința lor, atunci ar putea să se pocăiască, de vreme ce simțirea lor e moartă. Cât de mult se înșală cel ce socotește că poate să își trezească simțirea și conștiința să își hotărască mântuirea lui! Dacă simțirea lui nu se trezește, în chip nedrept hotărâște cu privire la mântuirea lui.

Pocăința provocată fuge; așadar este cu neputință ca unul ca acesta să dobândească mântuire. Dar și dacă i-ar trece prin minte că simțirea este cea care aduce pocăința și nu mai puțin dacă neglijează a aduce satisfacere dumnezeieștii dreptăți rănite, iarăși nu poate să se pocăiască, fiindcă Dumnezeu, din pricina marii răutăți a celui ce de multe ori a păcătuiește și nu a putut compensa dumnezeiasca dreptate, nu îi trezește inima adormită din letargia ei, ci îl părăsește pe el să nu se întoarcă, să se vindece și să se mântuiască. Așadar este necesar ca acei ce doresc mântuirea și viața veșnică să nu amâne pocăința lor, ci să se grăbească a se pocăi cât mai grabnic și fără întârziere. Fiindcă, deși nu atârnă în mod absolut de voință pocăința, fiindcă purcede din simțire și conștiință, iar inima numai Dumnezeu o poate mișca, să ne grăbim cu lacrimi și să îl rugăm pe Dumnezeu pentru mântuirea noastră, să ne dea străpungere și zdrobire inimii noastre și robire cugetelor noastre ca să se trezească simțirea, să își recunoască starea lui morală și să cheme pocăința cea cu adevărat mântuitoare.

Veniți, așadar, frați creștini, să profităm de harul lui Dumnezeu, să ne îngrijim de mântuirea noastră, să fim vrednici de Preacuratele Taine, să petrecem restul vieții noastre în înfrânare, dreptate și evlavie. Căci S-a arătat, după cum zice Sfântul Pavel, harul lui Dumnezeu tuturor oamenilor, învățându-ne pe noi să lepădăm fărădelegea și poftele lumești și în veacul de acum să trăim cu înțelepciune, cu dreptate și cucernicie, așteptând fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus. Amin.

Ieromonah Benedict Aghioritul